

Директора. Моля, моля . . . ще ми направите голѣмо удоволствие ако позволите да ви услужа.

Артистката. Но, . . . щомъ искате! . . .

Директора. (Закопчва ѝ огърлицата — и ужъ огъ неловкостъ, ошира ржката си до врата ѝ). Извинете, малко съмъ неловкъ . . .

Артистката. (Мръщи се, но не иска да обърне внимание на плоскостъта му). Отъ сърдце благодаря. (Доткъмязва се). Но, . . . ето ме сега по вашъ вкусъ!

Директора. Видите ли? Разкошно! . . . Възхитително! Колко сте прекрасна!

Артистката. Азъ пъкъ мисля, че по-скоро приличамъ на нѣкакъвъ манекенъ отъ витрина!

Директора. Вий днесъ сте весело разположена!

Артистката. Настроение! . . . Нали знаете — артистите все съ настроение живѣятъ! Пъкъ и човѣкъ е по-красивъ когато се смѣе — нали?

Директора. Вашата усмивка сама говори за това! Апропо, смее ли да Ви попитамъ нѣщо? Знаете . . . извинете . . . но, — за Васъ се говорятъ разни работи.

Артистката. (Прекъсва го бързо). Моля, безъ предговоръ, — направо.

Директора. Вѣрно ли е че сте последователка на Изадора Джнканъ?

Артистката. А, това ли е било? Азъ пъкъ помислихъ, че има пакъ нѣкой пасквилъ, скроенъ по мой адресъ. Да, въ всичко хубаво на мадамъ Джнканъ подражавамъ.

Директора. Значи истина е, че сте противъ употребата на корсета.

Артистката. Че защо ми е този ортопедически инструментъ? Богъ ме е запазилъ отъ недостатъци!

Директора. (Бързо провъбрява. Тя отстъпва, готова да го удари, но се задържа). Извинете, искахъ да се увѣря само.

Артистката. Азъ пъкъ отскокнахъ . . . Мене ме е . . .